

Đức Cụt

Nguyễn Cát Thịnh

Lời dẫn nhập:

- Hi! Anh bạn! Anh có cần chúng tôi giúp gì không? Anh bạn kiên nhẫn đi theo chúng tôi khá lâu trong cái Shopping Mall rộng mênh mông này, chắc có điều gì muốn nói?
- Cảm ơn. Không! Tôi không cần gì cả. Tôi là một cựu chiến binh VN nên gặp bất kỳ một người lính nào tôi cũng ngưỡng mộ, nhất là một thương binh ngồi xe lăn như anh.
- À! Ra thế! Đây là bạn gái của tôi, người đang đẩy xe cho tôi và đây là con gái của chúng tôi. Vâng! Tôi là một chiến binh trở về từ Afghanistan, mất 2 chân ở mặt trận Kandahar, vừa được chuyển từ Quân Y Viện qua Viện Phục Hồi. Tôi còn được nghỉ ít nhất vài tháng nữa trước khi ra hội đồng giám định y khoa nên chúng tôi lợi dụng thời gian này để lo tổ chức đám cưới và kế hoạch tương lai.
- Chúc mừng anh chị và cháu. Tôi có thể thấy hạnh phúc của quý vị tràn đầy qua mỗi bước chân của chị và cháu lẫn vết bánh xe lăn của anh. Nếu anh chị không phiền, xin cho tôi được nhật, gói một chút hạnh phúc rơi rớt ấy nhé.
- Anh cứ tự nhiên. Chia sẻ hạnh phúc của mình cho người khác là cách tốt nhất để giữ hạnh phúc. Chắc anh là người thiếu hạnh phúc? Ôi! Tội nghiệp. Xin Chúa ban phước lành cho anh.
- Không phải thế đâu. Tôi chỉ là người đi thu lượm hạnh phúc dư thừa ở bốn phương để gửi về quê hương tôi, cho những thương phế binh khốn khổ nhất trên thế gian này.
- Tại sao họ lại khốn khổ? Họ là ai? Họ là những anh hùng vô danh ư? Xin chúc phúc cho họ.
- Họ có tên, có tuổi. Phải, họ đích thực là những anh hùng. Nhưng họ đã bị cái họ chung là họ Nguyễn cũng như tất cả các chiến hữu của họ. Tên của họ có thể là... Nguyễn Văn Đức... hay là... Nguyễn Văn... X

* * *

Hai người bạn

- Có phải Đức "cụt", Đại úy dù đấy không? Thiệu đây. Thiệu cũng ở nhảy dù, ngày trước thường đi với Tùng, Phát, Nhân. Nhóm tụi mình 5 đứa, có một thời mài mòn gót giày trên đường Tự Do từ La Pagode đến Majestic, nhớ không? Bao nhiêu năm rồi mà mày vẫn thế. Vẫn Django như thuở nào. Ê! thằng con trai đứng dậy, đi nhậu!

Thiệu cố gọi thêm một vài kỷ niệm nữa nhưng Đức vẫn im lặng. Anh thản nhiên duỗi dài chiếc chân lành lặn gác lên ống quần của chiếc chân cụt, những ngón tay của cánh tay lành lặn kẹp điều thuốc lá, thỉnh thoảng đưa lên môi nhấp nhấp. Chỗ anh dựa lưng là hàng rào của nhà ga xe lửa dơ bẩn đầy ruồi nhặng rác rưởi và tàn thuốc.

Thiệu biết rõ bạn đã nhận ra mình nhưng chắc có vấn đề. Không lấy thế làm buồn, anh không ngần ngại ngồi bệt xuống bên cạnh, quàng tay qua cổ bạn, nắn bóp chiếc vai gầy. Phe phẩy ống tay áo của cánh tay cụt đuổi ruồi, Đức há miệng ngáp rồi nhắm mắt vờ tọa thiền. Tôn trọng bạn, Thiệu cũng không nói thêm lời nào. Cả hai cứ giữ tư thế đó không biết bao lâu. Mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng.

Thiệu từ Mỹ về đưa đám người anh ruột vừa qua đời. Ngay ngày đầu tiên anh đã tình cờ nhìn thấy Đức khi chiếc xe Taxi chở anh bị kẹt cứng giữa rừng xe đủ loại gần nhà ga. Anh tự hẹn sẽ phải trở lại tìm bạn sau tang lễ. Đây là lần thứ ba về VN. Lần nào anh cũng có cảm tưởng mình là một người ngoại quốc ngay trên đất nước mình. Tuy ở Mỹ gần hai chục năm nhưng công việc trong hãng xưởng không đòi hỏi phải nói nhiều nên tiếng Anh của anh chỉ đủ ăn đong. Tất cả mọi chuyện giao dịch, chợ búa, mua sắm đều có người VN phục vụ vì thế sống trên đất Mỹ nhưng Thiệu vẫn thấy mình giống như một "Ba Tàu Chợ Lớn trong khu Chợ Lớn".

Về VN anh ăn mặc rất xuềnh xoàng, nói tiếng Việt, âm hơi quê của dân miền Bắc, nhưng đi đâu cũng bị nhận diện là Việt kiều. Có người quen nói với anh rằng Việt kiều có "mùi" khang khác, không dấu được. Anh cười ruồi, cho rằng khéo tưởng tượng. Bây giờ anh mới thấy có lý khi bỗng nhiên Đức mở miệng nói trống không:

- Ông Việt kiêu vinh quy bá tử. Hừm... hừm... tốt, tốt. Đi chỗ khác tìm lọng rước vài nàng về dinh mà trả thù dân tộc. Đất nước này chỉ có chỗ cho ăn mày, không có chỗ cho ông Việt kiêu bảnh chọe.
- Đức! Tao là bạn mày. Tại sao mày nói vậy? Mấy chục năm rồi nhưng tính tao có đổi thay đâu. Ừ, tao không dấu mày, tao ở Mỹ về nhưng tao không phải là loại "Việt kiều yêu nước" như mày nghĩ. Tao là một người VN có hộ khẩu ở nước ngoài. Mày biết đó, người ta cất hộ khẩu của tao ở đây khi tao đi tù về, tao phải tìm cách mưu sinh thoát hiểm chứ. Tao chỉ là thằng thợ tiện ở xứ người chứ có làm cha chú gì đâu mà vinh quy bá tử. Chưa bao giờ tao nhận Hoa Kỳ làm quê hương. Tao là người VN. Đất nước này là của mọi người VN, kể cả những thằng nguỵ như mày và tao. Tổ quốc VN không của riêng ai. Tổ quốc VN ở trong máu thịt của tao, không ai có quyền tước bỏ.

Đức đã trầm ngâm lại càng trầm ngâm. Anh móc bao thuốc, xoóc xoóc rất thiện nghệ, một điếu lòi khỏi miệng bao vừa đủ để lấy răng cắn kéo ra. Thiệu mò túi áo bạn, tìm hộp quẹt, châm lửa. Đức nhướng mắt lên, nhìn thẳng vào mặt bạn, bông chửi thề:

- Đ.M. thằng con trai nhảy dù. Nhảy dù__nhảy dù, cố gắng!__ cố gắng!

Biết bạn mình đã vui vẻ trở lại, Thiệu ôm chầm lấy bạn, lắc mạnh:

- Nhảy dù__nhảy dù, chỉ biết__chạy bộ, không biết__đi xe. Nhảy dù__nhảy dù, một ngày__là bạn, một đời__là bạn.

Cả hai ôm nhau, đấm nhá nhau, cùng phá lên cười nắc nẻ. Đức lấy tay gỡ chiếc kính cận thị xạm màu, dụi mặt vào vai áo của cánh tay cụt.

Thiệu cũng xúc động như bạn, nói như mèo:

- Nhảy dù__nhảy dù, không biết__khóc nhe, chỉ biết__sụt sịt. Thôi! Để tao đỡ mày dậy, tụi mình lại đi bụi đời như ngày xưa. Sống với nhau được phút nào thì cố tận hưởng phút ấy. Tụi mình đã già. Đừng để phí thời gian. Tao chỉ ở chơi với mày ngày hôm nay thôi. Ngày mai lại phải về Mỹ để tiếp tục kiếp trâu cày.

Quán vắng. Những lon bia, những tràng cười sảng khoái. Đôi bạn có biết bao nhiêu chuyện để hàn huyên. Hỏi thăm nhau tin tức từng người bạn cũ.

- Thế còn mày? Tại sao mày không về quê sống với ông bà già mà lại chấp nhận sống ở vỉa hè? Dẫu sao cha mẹ cũng vẫn là chỗ tựa vững chắc nhất trong mọi hoàn cảnh. Có cha mẹ nào bỏ con bao giờ đâu.
- Chuyện của tao dài như truyện dài nhiều tập. Từ từ tao sẽ kể. Mày hãy nói về mày trước đi.
- Tao...ơ. Đơn giản lắm. Trình diện học tập ở trường Taberd rồi được đưa đi nhốt trong các trại tù Long Khánh, Suối máu Hàm Tân, và sau cùng là Hóc Môn. Ở tù khoảng 6 năm. Ra tù không hộ khẩu, không việc làm. Sống lây lất nhờ chợ trời. Tối lên về ngủ tại nhà ông anh ruột ở bên quận 8 mà tao vừa đưa đám hôm qua.

Móc nối được với một tên anh chị bến tàu, hấn gọi đám "canh me", nhét lên chiếc tàu vượt biên. Biển êm sóng lặng, sau 3 ngày 4 đêm tới Bidong Mã Lai. Ăn cơm Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc được 13 tháng thì qua Mỹ.

Hội nhà thờ bảo lãnh. Được cho học nghề Tool & Die rồi đi làm. Lâu lâu bị layoff, xin trợ cấp thất nghiệp. Hết hạn thì vác đơn tìm việc chỗ khác. Cái vòng luẩn quẩn cứ như thế kéo dài đến gần hai chục năm. Không giàu có nhưng cũng không đến nỗi mặt rệp. Cái thằng đế quốc sùng sỏ nhất thế giới không dám để ai chết rét chết đói trên đất nước nó nên tao vẫn sống nhăn răng để được gặp lại mày ngày hôm nay.

Chuyện vợ con ư? Thứ đồ xa xỉ phẩm không bao giờ tao nghĩ tới nữa. Lúc ở đảo, ghép form với một em độc thân có hai con để cùng đi Mỹ. Chịu đựng nhau được gần mười năm thì rã. Tiêu tán hết một gia tài nhỏ. Ở giá từ đó.

Gãi mái chỗ lẩn tẩn chán chê thì cách đây vài năm duyên trời run rủi gặp một bà nạ giòng làm nghề tóc, quen từ hồi chuyển đến nhà mới. Thỉnh thoảng rủ nhau đi ăn cơm chiều, rồi tối về nhà...gãi ngứa cho nhau. Cũng xong! Tao chỉ còn ở ngoài quây được ít năm nữa là phải đáo Nursing Home.

Còn mày sao? Thật ra tao vẫn chưa biết gì nhiều về mày trước 75. Đi chơi với nhau nhưng tao không dám đụng đến những vấn đề tế nhị nên không hỏi. Bây giờ nếu muốn mày có thể nói.

- Mày nhớ cái thời các ông tướng trẻ làm loạn trên chính trường không? Lúc đó tao là một trong những sinh viên tranh đấu của Đại Học Huế. Những con cừ non như tụi tao bị tổ chức nằm vùng khai thác

triệt để. Chúng lợi dụng lòng nhiệt thành và máu nóng của tuổi trẻ, thổi phồng một cuộc cách mạng xã hội, xô đẩy tụi tao vào những cuộc biểu tình bạo động nguy hiểm.

Tao bỏ học và thi rớt liên tiếp 2 năm nên không đủ điều kiện để được tiếp tục hoãn dịch. Bị chính quyền bắt lính và đưa đi thụ huấn quân trường Đồng Đế, trừng phạt tội ngu xuẩn, rồi được gán một chiếc "cánh gà chiên bơ", lon trung sĩ.

Tao vào nhảy dù, được cho đi học khóa bổ túc sĩ quan, tham gia đủ mọi cuộc hành quân lớn nhỏ của binh chủng. Lần cuối trở về, không chết nhưng bỏ quên một cánh tay và một ống chân ở hỏa ngục Đông Hà cho chó sói gặm. Mạ tao khóc, em tao khóc nhưng tao không khóc. Tao chỉ ghen ngào khi được biết mối tình tưởng như vô vọng của tao trước đó thật ra là một mối tình đáng lẽ phải tuyệt đẹp. Nga, người con gái tao thầm yêu, vào Tổng Y Viện Duy Tân thăm lúc toàn thân tao đầy băng bó, ẻn thú thật tình yêu chân thành giành cho tao ngay từ phút đầu gặp gỡ. Vì cả hai đều nhút nhát, hiểu lầm nên tụi tao đã đánh mất cơ hội. Tao đã làm lỡ làng đời tao và tao cũng phá vỡ duyên phận đời nàng, dù ẻn hứa sẽ chờ đợi tao vô thời hạn.

Đó là mối tình lớn và duy nhất trong đời tao. Suốt đời, tao không còn yêu ai. Nghe nói ẻn cũng thế. Để tránh cái thế khó xử cho người con gái đương độ xuân thì, tao để lại cho ẻn trái tim rỉ máu mà đạn thù bắn không thủng, vào Saigon sống lang thang và gặp tụi mày.

- Ủ! Ngày đó miền Nam đang sôi động với chiến cuộc nhưng Saigon vẫn đèn xanh đèn đỏ và nhạc vàng.

Một lần tao, thằng Tùng, thằng Phát và thằng Nhân đã ngà ngà, ghé vào "Quán Gió" trên đường Võ Tánh kiếm ly café giải nghệ. Quán nhỏ, tối, có dàn nhạc dã chiến để các ca sĩ tài tử tự diễn. Có một giọng ca khàn đục, nhừa nhựa khói thuốc, uể oải cất lên từ một người lính dù cao gầy, nách cặp chiếc nạng gỗ, dáng đứng rất Django, một cánh tay cụt một chiếc chân cụt, áo bỏ ngoài quần, không lon lá, nón béret đỏ vắt cầu vai, mắt đeo kính cận đen. Tao nhớ mãi lời hát:

*Xin cho mây che đủ phận người
Xin cho tôi một sáng trời vui
Xin cho tôi đến tận nụ cười
Cho tôi quên một nắm mồ tươi
Xin cho tôi xin vụn lần rồi
Một góc này chỉ biết rong chơi
Xin cho tôi yên phận này thôi
Xin cho tôi yên ngủ một ngày
Xin cho đêm không có đạn bay
Xin cho chim góp nhạc về trời
Xin cho tôi là kiếp của mây
Xin cho tôi ra khỏi cuộc đời
Để bao giờ trời đất yên vui
Xin cho tôi xin lại cuộc đời
Cho tôi đi xây lại chuyện tình
Cho tôi đi nâng dậy hòa bình
Cho tôi đi qua tận gặp ghềnh
Nhìn giòng máu trong tim anh
Cho tôi xin tay mẹ nồng nàn
Cho tôi nghe chân trẻ rộn ràng
Cho quê hương giấc ngủ thật hiền
Rồi từ đó tôi yêu em
Xin cho tôi nguyên vẹn hình hài
Cho tôi nghe lời hát cổ cây
Xin cho tôi quên phận tù đầy
Xin cho tôi là thoáng rượu cay
Xin cho tôi xin cả cuộc đời
Một hôm nào trẻ hát trong nô
Xin cho tôi xin chỉ một ngày*

Đó chính là mây. Một thằng lính bụi như tụi tao. Thú thật với mây lúc đó tao muốn vò nát xé rách cái màn đêm bao quanh, cào cấu da thịt, tự hành xác cho thật đau đớn. Mây đã đưa tao đến chỗ tận cùng của cảm giác.

Sau đó mây tìm đến bàn tụi tao, kéo ghế ngồi như đã quen biết từ lâu. Tự giới thiệu Đức cụt, quan ba dù. Chữ "cụt" mây nói thật tự nhiên, có một chút hãnh diện. Thằng Nhân quan ba tàu bay chỉ từng đưa giới thiệu, *Thiệu quan một Trinh Sát dù, Tùng quan hai TĐ81/BCND LLDB, Phát quan hai TQLC*. Tụi mình thân nhau thật dễ dàng. Năm đưa kéo nhau đi uống tiếp ở bar Crazy Horse trên đường Tự Do.

Thấy một thằng Mỹ trắng to lớn đang đùa giỡn nham nhở với đám chiêu đãi viên, tao nổi điên xô ghế đá bàn đấm cho cu cậu một cú trời giáng rồi đá ra khỏi bar. Tội nghiệp cu cậu, không dám đánh trả chỉ thụ động đỡ đòn. Lần đó tao bị nhốt tù TTM ba ngày và lãnh năm củ.

- Nhớ rồi! Mấy tháng sau đó con chuồn chuồn sắt của thằng Nhân bị B40 bắn rơi. Tao đưa vợ nó đến Phi đoàn 247 Trục thăng Biên Hòa để được hướng dẫn đi nhận xác. Nó cháy đen, mỡ vàng ứa ra từ những vết nứt, chân tay co rút quắp lại trong thế ngồi, không nhận diện được mặt mũi. Vợ nó, mắt lạch thần, thần thờ ôm cứng xác chồng, cho đến lúc tắm liệm vẫn không khóc. Chị biết cái ngày phải đến đã đến.

Người ta bằng lòng cho chị được mang xác về thăm nhà 24 giờ. Chỉ 24 giờ phép rồi phải trả nó vĩnh viễn về đơn vị mới cùng với các chiến hữu đã ngã từ vũ khí và với giun dế của Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa. Tao chưa thấy một phụ nữ nào can đảm như vợ nó. Chị là một cựu hoa khôi Trưng Vương. Yêu nó chị bỏ cả học bổng du học New Zealand, chấp nhận ở lại làm chinh phụ rồi quả phụ. Nghe nói bây giờ chị là Giáo Sư đại học ở Pháp, vẫn đẹp nảo nề và nhất định không tái giá. Đêm đó, tao thức canh quan tài. Nhìn vợ nó, áo xô trắng, đầu quấn khăn tang, tay vân vê chiếc áo bay của chồng, xúc cảm trào dâng trong tao. Vịn vai chị, tao hát nhỏ nhỏ:

*Ngày mai đi nhận xác chồng
Say đi để thấy mình không là mình
Ngày mai đi nhận xác anh
Cuồng si thuở ấy, hiển linh bây giờ
Cao nguyên hoang lạnh ơ hờ
Như môi góa phụ nhạt mờ vết son
Tình ta không thể vuông tròn
Say đi mà tưởng như còn người yêu
Phi cơ đáp xuống một chiều
Khung mây bàng bạc mang nhiều xót xa
Dài hơi hát khúc thương ca
Thân cô khép kín trong tà áo đen
Chao ôi! thềm nọ hôn quen
Chong đèn, hẹn sẽ đêm đêm đợi chờ
Bây giờ anh phủ màu cờ
Bây giờ anh phủ màu cờ
Em không nhìn được xác chàng
Anh lên lon giữa hai hàng nến trong
Mùi hương cứ tưởng hơi chàng
Ôm mỗ cứ tưởng ôm vòng người yêu*

Tao chưa dứt bài hát thì chị bật òa lên khóc nức nở. Nước mắt ứ đọng từ bao lâu tuôn trào, ướt đầm áo chồng. Tao cũng không cầm được nước mắt, lợc cọc nhảy ra ngoài trốn cái không khí thể lương.

Buổi sáng hôm sau có mây và Phát. Tùng bận hành quân không liên lạc được. Sau đợt kinh cầu siêu của vị Đại Đức già, Phát lấy ly rượu cúng chia mỗi thằng uống một hớp, còn lại định đổ lên nắp quan tài thì vợ Nhân giật lấy uống cạn rồi úp ly. Chị nói, em uống thay cho Nhân đây, em say giùm cho Nhân nhé, Nhân ơi, em muốn say mãi đừng tỉnh. Chị khuynh tay y hết dáng điệu thằng Nhân, nói với tụi mình bằng giọng trầm chậm rãi đúng giọng của thằng Nhân, *"tụi bay làm gì đến nhà tao đông thế, em ơi mở chai Hennessy rót cho mấy thằng bạn trời đánh của anh đi, anh đang bay không được phép uống rượu."*

Thiệu ạ, tao lạnh mình vì ngỡ thằng Nhân nhập xác vợ hoặc giả chị đã hóa điên hóa dại rồi chẳng.

Cả ba thằng thấp nhang vái nó, rồi giơ tay lên trán chào kiểu nhà binh trước di ảnh, cùng hẹn tái ngộ một ngày nào đó khi "tới số". Tội nghiệp thằng Phát, không biết giờ này ở đâu? Không ai biết rõ tin tức của nó sau ngày gãy súng. Phờng khóm đồn rằng nó vượt trại tù và bị bắn chết nhưng không được xác nhận. Có lẽ nó và thằng Nhân quanh quần đâu đây bên cạnh mình mà mình không thể thấy không chừng?

Thằng Tùng sướng nhất, ông chú nó nói, qua Mỹ nó học Dược và trở thành "ông Dược Sĩ". Mà có gặp nó ở Mỹ không? Không thấy mặt mũi nó bén mảng về VN.

- Nó tuyệt tích giang hồ từ lâu. Thằng Tùng vui lắm. Nó kể mỗi lần mày nhậu la de và khi bắt đầu lè nhè ngâm nga, tui xin các bạn đừng cười, tui đi tháo nước trong người tui ra, là nó biết điều đứng dậy, cho mày kẹp cổ thay chiếc nạng dẫn đi toilet. Nó phải kéo fermeture quần cho mày, móc thằng nhỏ ra cầm cho mày đá, xong phải vẩy vẩy trước khi nhét vào lại trong quần. Nó nói đào của nó mà biết được chắc sẽ khóc thét lên vì mày không mấy khi cho nó được đi rửa tay...
- Sau 1975, chuyện tình của tao tưởng rằng hợp nhưng rồi lại tan. Nga tìm đến tao, rủ vượt biên. Thất bại. Tao không có chân chạy khi bị bể bãi nên thoát. Du kích, công an mãi xưa bắt những người cố trốn chạy, bỏ quên tao. Nga bị bắt, được cán bộ bảo lãnh ra, rồi lấy hấn. Tao bị ném vào lòng hè phố từ đó. Tao sống sót và "trưởng thành" bắt đắc dĩ từ cái xã hội đen kinh khiếp ấy. Không có mùi vị chua chát nào của cuộc đời mà tao không ném qua. Tao không sợ vì tao chẳng còn gì để sợ. Nếu tao nói với một tên đầu gấu hoặc đại bàng nào đó, tao muốn ăn thua đủ thì nó biết tao nói thật và chào thua, mặc dù chỉ với một cú đấm nó có thể hóa kiếp tao nhưng không đũa nào dám thử. Tao liều mạng nên tụi nó không đổi mạng. Công an phờng hành hạ tao chán rồi cũng buông tha.

Có một thời gian dài chân tao bị đau nhức không cựa quậy được. Tao muốn tự giải thoát. Nhưng nợ trần gian không dễ quit nên chưa được gặp Lucifer. Vào bệnh viện đa khoa quận nhất, bị đuổi ra vì không có sổ khám bệnh. May gặp một ông Bác Sĩ đi tù học tập cải tạo về nhận là thân nhân. Mày biết Y Sĩ Đại Úy Tuấn, có bằng huấn luyện viên dù, trước ở bệnh xá Đổ Vinh không? Ông kết nghĩa anh em với tao sau đó và giúp đỡ tao tận tình. Tao không có tiêu chuẩn được mua tại các hiệu thuốc quốc doanh nên ông bỏ tiền túi mua các loại thần dược giảm đau rất đắt ở các nhà thuốc tư. Tội nghiệp, ông nặng gánh gia đình, lại không khá giả, phải cưu mang tao nữa nên đôi khi phải cầu viện các bạn bè ở nước ngoài. Những tên thuốc như Oxycodone, Morphine, Codeine... không xa lạ gì với tao. Bị chân hành hạ và phải uống thuốc với liều lượng mỗi ngày mỗi tăng, tao đã bao lần làm ông phải vò đầu bứt tóc vì ông biết tao dùng thuốc không theo chỉ định và đã nghiện lậm. Thương ông tao thề không uống thuốc nữa, nhưng khi thấy tao quần quai đánh vật với cơn đau thì chính ông lại đưa thuốc cho tao uống.

Ngày ông đi theo diện HO qua Mỹ tao lết ra tận Tân Sơn Nhất tiễn. Tao đã mất một người anh, một ân nhân và một người bạn chân thành.

Không thuốc, tao sa vào thế giới mới, thế giới của những con ma chích choác. Ông Tuấn từ bên Mỹ nghe tin buồn lắm, gửi thư về khuyên nhủ và nhờ một đàn em trong nghề, BS Châu, đến tìm tao và bắt tao đi cai. Chết lên chết xuống, nhập viện xuất viện không biết bao nhiêu lần, cuối cùng với sự kiên nhẫn bền bỉ, BS Châu đã giúp tao thành công.

- Tao mừng cho mày đã gặp được những "Luơng Y như huynh đệ" chứ không phải thứ "Luơng Y như từ mẫu ghẻ".
- Họ tốt quá làm tao đâm ra có mặc cảm tội lỗi vì xưa nay đã chẳng bao giờ nghĩ đến cái bổn phận hay trách nhiệm của những người Việt Nam may mắn sau cuộc chiến. Có ai muốn mua một cái chân hoặc một cánh tay của tao với giá bạc triệu đô la tao cũng không bán. Có ai gấn cho tao lon Đại Tướng để đổi lấy một chiếc chân cụt, tao cũng không ham. Ấy thế mà mày đã tặng không cho đời một cánh tay và một ống chân, để trở thành người tàn phế cùng khổ nhất của xã hội. Đời thật bất công với mày.
- Có mấy ai còn nhớ đến những "anh hùng què cụt đuôi mù sứt mẻ" đã vác thập tự giá cho họ? Chưa đủ ô nhục, mày còn được đương nhiên đại diện cho toàn gia họ Ngụy, trong và ngoài nước, nhận lãnh những đòn thù của tiểu nhân quất trên tinh thần và thân xác què quặt của mày. Đời sống vật chất dư thừa chỉ làm cho tao no thân ấm cật, ích kỷ. Tao có xin lỗi mày ngàn lần thì mày cũng không nhận, tao biết, bởi vì mày vẫn còn giữ cái khí khái của một quân nhân. Mày đã chấp nhận mọi hoàn cảnh tệ mạt nhất mà không xin xỏ lòng thương hại. Sống trong một môi trường nặng trĩu hận thù đầy kỳ thị, và trong một thân thể chỉ còn lại một nửa, tao không hiểu làm sao mày có thể sống sót đến ngày nay.

- Đó cũng là nhờ anh em phé binh tụi tao luôn luôn nâng đỡ tinh thần nhau, cùng chia đôi chia no trong tình huynh đệ chi binh. Một thằng ngã có mười thằng nâng. Tụi tao vẫn hiên ngang chống nạng đi thẳng ngừng mặt nhìn trời. Có người hỏi tụi tao, thương binh bộ đội cầm lựu đạn đi các hàng quán "xin đều", làm ăn rất khấm khá, tại sao tụi mày không bắt chước? Cái tay cụt, cái chân què của thằng bộ đội hay của thằng nguy có gì khác, ai hỏi giấy? Tụi tao không làm được, dù có cầm lựu đạn giả đe dọa. Đồng bào mình mà mày, nỡ nào kiếm sống bằng khủng bố. Hèn lắm!

Đức dẫn bạn đến vườn Tao Đàn, chọn một gốc cây cổ thụ phía đường Nguyễn Du, trái tám giầy dầu, bỏ chiếc nạng sau lưng, ngồi xuống. Thiệu ngồi đối diện, cách hơi xa một chút. Đức hát vu vơ một vài câu rồi bắt đầu đi vào bài bản. Những bản nhạc thời chiến đưa Thiệu về với quá khứ, nhắc bao kỷ niệm. Anh ngã người nhắm mắt, chống tay ra sau, nuốt từng lời ca của bạn. Đức hát say mê. Giọng rất chuyên nghiệp và truyền cảm, anh có âm vực rất rộng, xuống thấp lên cao rất ngọt, không bị gãy. Tiếng lách tròn trịa. Độc đáo hơn nữa, anh biết giả tiếng đàn guitar. Âm thanh phát ra từ cổ họng nghe hết tiếng đàn điện.

Nghe có tiếng vỗ tay lộp bộp, Thiệu mở mắt. Có vài người khách đứng hai bên anh. Họ lần lượt bước lên bỏ tiền vào túi áo Đức. Một người khách để tiền kẹp dưới chiếc nạng gỗ, anh không nhận. Biết điều ông khách xin lỗi, nhặt lên bỏ lại vào túi Đức.

Trọn một ngày đi chơi với bạn, Thiệu hơi mệt vì không quen cái nóng ẩm và ô nhiễm khó chịu của Saigon. Tuy nhiên anh rất vui. Lúc từ giã cả hai đều bịn rịn. Anh hứa kỳ tới sẽ ở chơi lâu hơn để nghe cho hết truyện dài nhiều tập của bạn. Đức nói,

- Chân tao bây giờ yếu lắm, không thể đứng hoặc ngồi lâu, tao không thể lên phi trường tiễn mày được. Thôi chúc mày đi thượng lộ bình an.

* * *

Về Mỹ, Thiệu vẫn nhớ lời hứa. Anh thương bạn đã già mà vẫn phải lê lét trên vỉa hè, trong công viên. Trước mắt, nó phải có một chiếc xe lăn, anh thầm nghĩ, sau đó mới tính tới chuyện khác. Thiệu bỏ ra hẳn một tuần lễ tìm kiếm một chiếc xe lăn thích hợp cho bạn. Anh tham khảo ý kiến của các Bác Sĩ VN chuyên khoa về phục hồi và vật lý trị liệu. Họ giới thiệu, cho anh chi tiết để so sánh giữa những tiện lợi và bất tiện lợi của hai loại electric wheelchair và electric scooter.

Đức là dân của đường phố nhưng lại có những giới hạn của thể chất, tay đã run, chân rất yếu, nên hơi khó chọn lựa. Cuối cùng anh ra ngân hàng vét gần hết tiền trong trương mục tiết kiệm, quyết định mua chiếc electric wheelchair vì dễ xử dụng bằng những ngón tay, giữ thăng bằng tốt hơn, ghế ngồi tự động điều chỉnh độ cao thấp, và có thể bật ngửa lưng tựa ra phía sau, kéo dài chân tựa ra phía trước làm thành một ghế nằm khá thoải mái.

Thiệu sửa soạn cho một chuyến đi mới, chọn ngày đến VN đúng sinh nhật của Đức.

** *

Sau gần 23 tiếng đồng hồ cưỡi mây lướt gió, chiếc máy bay của hãng United Airlines thả hành khách xuống phi trường Hongkong rồi chuyển qua máy bay Vietnam Airlines, đáp xuống TSN đúng hẹn. Làm thủ tục nhận lãnh hàng khá lâu. Về đến nhà người anh thì đã quá trưa. Thiệu tắm rửa sơ sài, thay quần áo ngắn. Anh mang chiếc xe lăn đến một nhà hàng trên đường Phạm Ngũ Lão chuyên tổ chức tiệc sinh nhật, nhờ nhân viên giới thiệu. Đặt một phòng nhỏ phía trong kín đáo, hàng chữ "**mừng sinh nhật Đức cụt**" đơn giản được chọn, giăng ngang cửa. Xong xuôi anh thả bộ đến khu nhà ga tìm Đức. Không gặp bạn, anh đi quanh quần hồi thăm. Gã lái xe ôm nhanh nhẩu đề nghị anh lên xe, tìm giúp. Hơn một giờ chạy cùng khắp thì thấy Đức đứng dựa góc tường phía sau hông nhà thờ Đức Bà. Anh vừa hút thuốc vừa hát vu vơ không thành lời. Khách thỉnh giả của anh là một đám trẻ bụi đời. Có nhiều tiếng lao xao, tiếng con nhỏ bán vé số rõ nhất:

- Chú hát bài "**Anh không chết đâu anh, người anh hùng mũ đỏ tên Dương**" đi chú. Hôm trước chú hát bài ấy có ông khách mua cho con một tập vé số mà hồng nhận vé, biểu con đưa cho chú nhưng chú sần quá con sợ tụi xóm Chà lại móc túi chú nên hôm nay con mới đưa. Chú hát đi rồi con đưa, bài đó hay lắm đó chú.

Đức không chần chừ hát liền. Con bé trông hơi lem luốc nhưng có đôi mắt sáng tròn xoe nổi bật trên khuôn mặt thanh tú dễ nhìn. Nó ngồi chống cằm nghe như người lớn.

Thiệu lẳng lẳng đến ngồi sau nó, hôn lên mái tóc khét mùi nắng, nói:

- Cháu ơi, chú mua cho cháu 2 tập vé số. Một tập chú tặng cho cháu, giữ lấy đừng bán, chờ ngày xố, nếu may mắn sẽ đổi đời, mai một biết đâu cháu sẽ trở thành hoa hậu? Một tập cháu mang cho chú Đức nói với chú có một người khách hâm mộ tiếng hát của chú muốn mời chú đi ăn cơm chiều nay. Chú cũng mời tất cả các cháu ở đây đi luôn.

Cả bọn vỗ tay reo mừng, nhưng có 3 đứa cúi mặt lững thững bỏ đi. Thiệu gọi giật lại, hỏi lý do. Cả 3 im lặng. Gặng mãi, đứa lớn nhất trả lời lí nhí, tụi con mắc đi bán, nếu không đủ tiền mang về tối nay má đánh đòn đau lắm. Thiệu an ủi, các cháu đừng lo, còn thiếu bao nhiêu chú sẽ bù đắp, cứ đi chơi chung với các bạn, chịu không? Ba đứa quệt nước mắt, gật đầu.

Cả bọn kéo nhau lên ngồi chật cứng chiếc Taxi minivan Mercedes 10 chỗ. Tên tài xế tỏ vẻ khó chịu. Thiệu làm bộ không chú ý, ra lệnh lái thẳng đến nhà hàng Phạm Ngũ Lão. Một đứa biết đọc chữ reo lên:

- Tụi bay ơi! coi kìa, hôm nay là ngày sinh nhật của chú Đức cụt. Chú Đức sướng quá ta!

Con bé bán vé số có đôi mắt sáng ra vẻ sành sỏi:

- Chú Việt kiều này là bạn chú Đức đó tụi bay. Mấy chú công an hồng ưa chú Đức nhưng tụi mình ai cũng thương chú hết. Hôm nào có tiền chú còn bao tao uống nước mía, nước xí muội, nước đá chanh nữa. Chú biểu tao là con gái nuôi của chú đó.
- Con nhỏ này xí xọn, bộ tụi tao không biết chú Đức, chỉ có mình mày biết chú thôi hả? Tao còn biết có mấy ông sang trọng lắm, có xe hơi, mời chú mà chú chê đó tụi bay.

Bữa tiệc không có món gì đặc biệt nhưng tất cả ăn rất ngon miệng. Các đĩa đồ ăn được thanh toán gọn sạch, không một chút dư thừa. Đến phần cuối, cắt bánh, lũ trẻ reo hò như ong vỡ tổ. Đức cảm động vịn bàn đứng dậy cầm dao, tay run run không cắt nổi miếng bánh. Thiệu hô lên:

- Con gái nuôi của Bố Đức đâu, cầm tay giúp Bố cắt bánh coi.

Đức định nói một vài lời gì đó, nhưng Thiệu dơ một ngón tay lên miệng suýt suýt:

- Có một thằng lính họ Ngụy chịu ơn trời biển của Đại Úy, đã giải vận hạn cho nó và họ hàng Ngụy nhà nó bằng cách hy sinh một cánh tay và một cái chân cúng dường cho ma quỷ để tất cả giữ được toàn vẹn thân thể, có một món quà muộn màng gửi đến Đ/U, mong Đ/U hoan hỉ nhận.

Thùng quà được mang ra. Đức xé bao giấy, gục mặt trên chiếc xe lăn, lấp bắp:

- Thiệu! Thiệu! có phải tao đang nằm mơ không? Mày đừng lừa tao nghe Thiệu. Tao đã ăn quá nhiều quả lừa rồi. Đủ rồi! Nói thật đi!

Thiệu dậy thật sớm, bắt xe ôm đến nhà ga. Anh tò mò muốn xem khuôn mặt bạn mình lúc còn ngái ngủ nên ẩn mình sau một góc cây kín đáo thật gần để quan sát.

Đức dậy còn sớm hơn anh, đang tập xử dụng mọi chức năng của chiếc xe lăn chưa bao giờ mơ tưởng. Anh điều khiển cho xe chạy lui chạy tới, quay phải quay trái, quay nửa vòng, quay trọn vòng, thử đủ kiểu, giống một đứa trẻ thử đồ chơi. Trời còn se lạnh nhưng anh vã mồ hôi. Mệt, anh ngừng lại, hút một điếu thuốc, ngửa mặt lên trời thở khói. Khuôn mặt sáng lên bởi những tia nắng trong vắt đầu ngày xuyên qua từ cành lá. Thiệu đọc được trên đó nét rạng rỡ. Niềm hạnh phúc đến bất chợt, anh hít một hơi mạnh sáng khoái. Anh biết bạn anh cũng thế. Đức ơi, tao đang chia sẻ hạnh phúc với mày đây. Cái hạnh phúc sao nhỏ bé và mong manh quá! Có phải nó là giọt sương đang đọng trên chiếc lá kia, long lanh như hạt kim cương óng ánh, nhưng chỉ một chút thôi sẽ tan thành nước?

Tao sợ, tao sợ. Tao cầu nguyện cho hạnh phúc ở lại với mày. Tao là thằng hoang đạo nhưng tao tự hứa sẽ đi lễ chủ nhật này. Sẽ xưng tội, sẽ dâng lời cầu nguyện cho mày. Sẽ làm tất cả những gì Thiên Chúa muốn để cho mày được sống bình an hết kiếp này. Mày phải có một đường đi mới không tăm tối, mày cần phải có một đức tin. Con "Đường Bác Đi" người ta "từ tế" nhường cho mày hãy để lại phía sau, lấp nó đi đừng để cho người khác dẫm nữa. Hay là tao sẽ lôi cổ mày vào nhà thờ với tao hoặc tao sẽ hộ tống mày tới cửa chùa, đến

với Đức Phật mà mà từng nói Mạ mà rất sùng kính? Đức ơi, làm ơn dễ dãi một chút, kéo được mà đi đến chốn ấy thì cũng khó như bảo cô dâu đừng trang điểm trong ngày cưới.

Không biết đang nghĩ gì, bỗng nhiên Đức giơ cánh tay không cụt lên cao, rồi vỗ đùi, nhe răng cười hí hửng như đứa trẻ được kẹo. Thiệu mỉm cười, lắc đầu, nói với mình, thằng con trai cười khó có cảm tình quá, ngày mai chắc phải đưa nó tới Nha sĩ gắn hai chiếc răng khuyết, cho nó có nụ cười Fernandel dễ thương hơn. Ra khỏi chỗ nấp, Thiệu len lén đứng sau chiếc xe lăn, hét vào tai bạn làm Đức giật mình suýt té sấp:

– Đức cụt! Nhảy dù__nhảy dù, không thích__ bia ôm, chỉ thích__ café. Đi uống café với tao!

Nẩng lên rất nhanh, chan hòa, ấm áp, không đuổi kịp bước chân và bánh xe reo vui của đôi bạn.

Viết ngày 10 tháng giêng năm 2009

(Cám ơn Milou đã ngoan ngoãn bất thường, không phá BỐ)

TCN